

ת"פ 24531/06/21 - מדינת ישראל נגד פלוני - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 24531-06-21 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני בעניין:	כבוד השופטת אחינעם צוריאל המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד עדי זרעאלי
נגד הנאשם		פלוני - בעצמו ע"י ב"כ עוה"ד סוף פטישי ממשרדו של עו"ד עלי אבו לבן

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהכרעת דין מיום 14.12.22 בעובדות כתב האישום בעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 20.8.20 התקשר הנאשם למלכה כהן, קצינת ביקור סדיר (להלן: "המתלוננת"), ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופו של אחר, באומרו: **"אני אבוא להפוך שולחן כי זאת השפה שאתם מבינים. תדאגי שהוא ילמד בדרכא אם לא אני עולה איתו לקומה הגבוהה ואני והוא נתאבד, אני אשרוף אותו ואת עצמי"**, וזאת במטרה להפחידה ולהקניטה.
3. בהכרעת הדין קבעתי כי הנאשם אכן השמיע את האימרות המפורטות בכתב האישום באוזני המתלוננת בשיחת הטלפון שערך עימה. עוד נקבע כי אומנם חלק מן האמרות שנאמרו על ידי הנאשם נתונות לפרשנות, למשל: **"אני אבוא להפוך שולחן כי זאת השפה שאתם מבינים"**, שכנייתכן וניתן להבין ביטוי זה כביטוי שמביע תסכול או דרך פעולה מקובלת ולא איום. עם זאת, את אמרת הנאשם, **"תדאגי שהוא ילמד בדרכא אם לא אני עולה איתו לקומה הגבוהה ואני והוא נתאבד, אני אשרוף אותו ואת עצמי"**, לא ניתן להבין בדרך אחרת, ומדובר בביטוי מובהק לפגיעה בו ובבנו, העולה לכדי איום. עוד נקבע כי התגבש אף היסוד הנפשי מסוג מטרה, שכן דבריו של הנאשם נאמרו על מנת לפתח חשש בקרב המתלוננת, מתוך תקווה שחשש זה יניע אותה לקבל את ההחלטה לה ציפה ויחל, להעביר את בנו לבית הספר המבוקש.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 42, נעדר עבר פלילי, נשוי ואב לשלושה ילדים בגילאים 13 עד 18. הנאשם מתגורר בנתיבות ומזה מספר חודשים אינו עובד ומתקיים מדמי אבטלה. לאורך השנים עבד כנהג משאית במספר חברות. הנאשם סיים 12 שנות לימוד במסגרת צבאית במגמת מכונאות רכב, ואובחן כסובל מהפרעת קשב. שירת בצה"ל כלוחם ב....

5. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מודה ולוקח אחריות חלקית על מעשיו. הנאשם שיתף בתחושת התסכול והמצוקה שחש בעקבות ההתמודדות של בנו עם אלימות במסגרת החינוכית בה למד, וממנה ביקש להעבירו. עם זאת, ניכר שהנאשם בחן את התנהגותו, הביע צער וחרטה ואף התנצל בפני המתלוננת מספר פעמים. משיחה עם המתלוננת עולה כי מדובר באירוע חריג, שכן מדובר במשפחה נורמטיבית והנאשם אב מסור ודואג לילדיו.

עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם מגלה אחריות, מחויבות ומעורבות כלפי משפחתו הגרעינית, קיבל חינוך נורמטיבי ומנסה לנהל אורח חיים יצרני. ניכר כי הנאשם חש בושה ממעורבותו בהליך הפלילי והמחירים ששילם בגינו היוו גורם הרתעתי משמעותי עבורו. שירות המבחן שב וציין כי לא מדובר באדם עם דפוסים שוליים מושרשים והאירוע מושא כתב האישום הוא אירוע חריג שאינו אופייני להתנהלותו.

6. נוכח האמור שירות המבחן המליץ על הטלת התחייבות לצד צו של"צ בהיקף של 120 שעות. בהעדר נזק ממשי כתוצאה ממעשיו, לאור הקשר החיובי עם המתלוננת ועל מנת שלא לחסום בפניו אפשרויות תעסוקתיות בתחום הנהיגה הציבורית, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו בדיון.

תמצית טיעוני הצדדים

7. באת כוח המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו. לשיטתה, מדובר בפגיעה משמעותית בערכים המוגנים, שכן מדובר באיום הכולל בין היתר פגיעה של הנאשם בבנו. אשר לבקשת הנאשם לביטול הרשעתו נטען כי חומרת העבירה אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה ואף לא הוכח קיומו של נזק קונקרטי אשר ייגרם לנאשם מן ההרשעה. המאשימה הפנתה למספר פסקי דין המשקפים את מדיניות הענישה הנהוגה ועתרה למתחם הנע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר בפועל, ובסופו של יום נוכח העדר עבר פלילי מחד גיסא, ואי לקיחת אחריות מאידך גיסא, ביקשה לגזור על הנאשם מאסר מותנה, קנס, התחייבות ופיצוי למתלוננת. לאחר עיון בתסקיר שירות המבחן, עתרה המאשימה אף להשתת של"צ.

8. בא כוח הנאשם ציין כי הנאשם הינו דוגמא ומופת, להורה אכפתי, אשר למרות קשייו הרבים של בנו, הצליח להביאו להצטיינות, הצלחה ושירות קרבי משמעותי. אשר לסוגיית אי ההרשעה, נטען שיש לבחון את היחס בין הנזק מההרשעה לבין חומרת העבירה. לשיטת ההגנה, חומרת העבירה בנסיבותיה ובתוצאותיה

סובלת את ביטול ההרשעה. נסיבות ביצוע העבירה עולות באופן ברור מעדותה של המתלוננת בבית המשפט אשר מסרה עדות אופי על הנאשם ופירטה את הרקע בו נאמרו הדברים. נטען כי אף המאשימה סברה כי התיק מתאים להסדר מותנה וסובל אי הרשעה. אשר לנזק, נטען כי עוצמת הנזק מקיימת מקבילית כוחות עם חומרת העבירה והפסיקה הכירה בכך שאף פגיעה בתדמית יכולה להצדיק אי הרשעה. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם נושא רישיון נשק, עושה מילואים במג"ב ומתנדב במשטרת ישראל והרשעה עלולה לפגוע בכך. מתסקיר שירות המבחן אף עולה אפשרות לפגיעה עתידית בעבודתו כנהג בתחבורה הציבורית. עוד נטען כי הנאשם נטל אחריות מלאה למעשיו ואף התנצל מספר פעמים בפני המתלוננת.

דברי הנאשם

9. בדבריו לבית המשפט ציין הנאשם כי לא איים על אף אחד, והוא לא מבין כיצד הגיע התיק לבית המשפט.

עתירת הנאשם לביטול ההרשעה

10. על פי ההלכה, האינטרס הציבורי מחייב כי מי שנמצא אשם בדין יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל, והימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן: "הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי" [ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97)].

11. כידוע, בעקבות הלכת כתב "הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

12. יפים לעניין זה דברים עליהם עמד בית המשפט העליון בע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל, (31/12/07) בקבעו:

"חרף הכלל האמור, המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין...מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה

לאינטרס הציבורי הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מן הצד האחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות, והמסר הציבורי המתחייב מהן; יש להתחשב בזהותו של עובר העבירה ובמעמדו בציבור, ולבחון באיזו מידה זהותו משפיעה על עוצמת הפגיעה שנגרמה מהעבירה על המערכת הציבורית; יש לשקול במבט רחב גם את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללותו, ואת המסר החברתי שאי הרשעה עלול לאצור בחובו בנסיבות הענין הספציפי. מנגד, יש לתת את הדעת לנאשם האינדיבידואלי, לנסיבותיו האישיות המיוחדות, ולשפעת ההרשעה על חייו, ועל סיכויי שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי. יש לבחון את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם, ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי. בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של הענין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין."

13. שירות המבחן מצא לנכון להמליץ על ביטול הרשעתו של הנאשם מאחר שמדובר בעבירה ראשונה, שאינה מאפיינת את אורחות חייו של הנאשם, ובשל החשש לפגיעה באפשרויות תעסוקה בתחום התחבורה הציבורית. לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים ועיינתי בתסקיר מצאתי כי עניינו של הנאשם נופל בגדר אותם מקרים חריגים היכולים לסבול ביטול הרשעתו בדין.

14. על פי הפסיקה מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", בין עוצמת והיקף הפגיעה בשיקומו של הנאשם כפועל יוצא מההרשעה, לבין סוג העבירה ומידת הפגיעה בערכים המוגנים. ככל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטיית. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, ייטה בית המשפט להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר (ראו למשל: עפ"ג (ב"ש) 27326-12-21 יצחק קיזר נ' מדינת ישראל (להלן "ענין קיזר"), עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 טאופיק אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, ע"פ 26443-03-15 (מחוזי מרכז) פבל גוטרמן ודניאל גורביץ' נ' מדינת ישראל).

15. הנאשם איים על עובדת ציבור, הממלאת את תפקידה. איני מקלה ראש בכך. מדובר בהתנהגות אשר ככלל ראויה להוקעה ולגינוי. יחד עם זאת, אף אם מעשה הנאשם נכנס לתוך תחום האיסורים הפליליים, לא די להסתפק בכותרת העבירה, אלא יש לבחון את העבירה כפי שבוצעה. מתוך דאגה לעתידו של בנו ועקב אירועי אלימות בבית הספר בו למד, פנה הנאשם למתלוננת ואיים בביצוע מעשה קיצוני, בפגיעה בו ובבנו. אין חולק כי הדברים נאמרו על רקע סערת הרגשות בה היה נתון. המתלוננת העידה כי ברור היה לה שהנאשם נסער ואין בכוחו לממש את האיום ולפגוע בבנו, יקירו. בחינת רף החומרה, אם כן, בו בוצע המעשה, על מאפייניו, מציב אותו במקום בו אין סוג העבירה לכשעצמו מחייב הטבעת כתם פלילי על הנאשם. לאחר ששמעתי את עדות המתלוננת והתרשמתי מהנאשם, סבורה אני כי בשים לב לאופי ההתבטאות והרקע לאמירתה, מדובר באיום ברף חומרה נמוך באופן יחסי, ומשכך העבירה בנסיבותיה הייחודיות יכולה לדור בכפיפה אחת עם הימנעות מהרשעה.

16. נסיבותיו הייחודיות של הנאשם מבססות את הנדבך השני המצדיק את ביטול הרשעתו. הנאשם אמנם כפר במיוחס לו בכתב האישום וניהל את ההליך, אולם בעניינו של הנאשם אין לראות בכך אי נטילת אחריות. כבר בסיכומי ההגנה נזנחה הטענה כי הדברים לא נאמרו על ידי הנאשם. כמו כן, נראה שהנאשם התקשה להבין את המשמעות המשפטית של הביטויים בהם נקט, וכפר בכך שאמרותיו מקימות את יסודות עבירת האיומים. התרשמתי כי הנאשם אינו מבין כיצד דבריו כי יפגע בעצמו ובבנו, אותו תופס כחלק ממשי מעצמותו, נתפסים כאיום על המתלוננת. אף בדבריו לבית המשפט במעמד הטיעונים לעונש שב ואמר הנאשם כי לא איים על אף אחד והוא אינו מבין כיצד הגיע התיק לבית המשפט. התרשמתי כי לא מדובר בפגם בלקיחת האחריות אלא בהעדר הבנה של המטריה המשפטית. בנוסף, מתסקיר שירות המבחן אף עולה כי הנאשם בחן את התנהגותו, הביע חרטה על מעשיו והתנצל מספר פעמים בפני המתלוננת, עמה נמצא בקשר חיובי. עוד עולה מהתסקיר כי לנאשם אין מאפיינים אלימים ולו מערכת ערכים תקינה ושומרת חוק ביסודה. שירות המבחן אף התרשם כי הנאשם חש בושה ומצר על התנהלותו מול המתלוננת. בסופו של יום, מדובר באירוע נקודתי ויחיד בחייו של הנאשם אשר ארע לפני שלוש שנים ולא חזר על עצמו. מה גם שניכר שההליך המשפטי מהווה עבור הנאשם גורם מרתיע במיוחד.

17. בישיבת הטיעונים לעונש טענה ההגנה כי הנאשם עושה מילואים במג"ב, מתנדב במשטרת ישראל ומחזיק ברישיון נשק, והרשעה פלילית עלולה לסכל את פעילותו ההתנדבותית. על אף שמדובר בטענות עובדתיות, לא הוגשה כל אסמכתא לגיבוי הטענות. לפני משורת הדין ועל מנת שלא לקפח את הגנת הנאשם, בהחלטתי מיום 2.7.23 נתתי להגנה אורכה של שבועיים על מנת להמציא את המסמכים הרלוונטיים. עד למועד זה, בחלוף למעלה מחמישה חודשים, לא הוגש כל מסמך מטעם ההגנה כאמור. אשוב ואציין כי לו היו מוגשים המסמכים האמורים הייתי נכונה לשקול את ביטול ההרשעה תוך הגמשת דרישת "הנזק הקונקרטי" בהתאם להלכה הפסוקה. יחד עם זאת, משלא הוכחה כל פגיעה בשיקומו של הנאשם, אף לא כלשהי, לא אוכל לשקול את עתירת הנאשם לביטול הרשעתו.

קביעת מתחם העונש ההולם

18. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעקרון ההלימה, ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. ביישום עקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי יתחשב בית המשפט בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

19. עבירת האיומים חולשת על הערך המוגן של שמירה על שלווה נפשו של האדם בעבור האפשרות לחיים חופשיים מלחצים, היינו שמירה על אוטונומיית הפרט ועל תחושת הביטחון האישית.

20. יפים לעניינו דברים שנאמרו בהקשר זה בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פד"י מג (3) 373, 379:

מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת...

21. כך גם ברע"פ 2038/04 למ נ' מדינת ישראל:

האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום.

22. לפגיעה בערך זה משקל מוגבר כאשר מדובר באיום על עובד ציבור הממלא את תפקידו. יש אינטרס ציבורי ברור במתן האפשרות לעובדי ציבור לעשות את עבודתם מבלי שיהלכו עליהם אימים. בעניין זה יפים דבריו של כבוד השופט ג'ובראן ברע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל:

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידינו, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד [...] מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם), 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (לא פורסם), 13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (14.6.2007)).

23. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי דעתי להבחנה בין איום מילולי לבין איום באמצעות אמצעי מדגים כגון סכין וכדומה, או אז מתחם העונש ההולם גבוה יותר. עם זאת, כפי שציינתי לעיל, חומרה מיוחדת יש באיומים על עובדי ציבור. עובד הציבור ממלא את תפקידו עבור הציבור אך מוצא עצמו חשוף לתגובות קשות מצד אזרחים, שמטרתן להטיל אימה בליבו ולמנוע ממנו לעשות את עבודתו. דברי הנאשם נאמרו מתוך מטרה להשפיע על המתלוננת לקבל את בקשתו ולהעביר את בנו לבית ספר אחר. הנאשם השמיע דברי איום מתוך תקווה שהחשש ממימוש האיום יניע את המתלוננת לקבל את ההחלטה שלה ציפה ויחל.

24. מנגד קיימים גם אלמנטים הממתנים במידת מה את מידת האשם הכרוכה בעבירה. אין מחלוקת כי לא מדובר בהתנהגות מחושבת ומתוכננת אלא בהתנהגות בעלת אופי ספונטני וסוער של הנאשם, אַמרה שנאמרה על רקע מצוקתו, והושפעה מדאגתו הכנה לבנו.

25. נוכח כל האמור לעיל, סבורתני, כי הפגיעה בערכים המוגנים אינה ברף גבוה.

26. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי בעבירות איומים כלפי עובדי ציבור מוצג מנעד של עונשים, אשר נע בין תקופות מאסר בפועל של חודשים אחדים (ובמקרים חמורים במיוחד גם למעלה מזה) ובין מקרים שבהם נגזר מאסר על תנאי לצד קנס או התחייבות. ראו למשל:

א. רע"פ 4475/21 **פיראס ואשאחי נ' מדינת ישראל** (28.7.21) - הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים בכך שהתקשר למוקד 100 ואיים על שוטר. בית המשפט נמנע מביטול הרשעת הנאשם וקבע מתחם הנע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם חודשיים מאסר על תנאי. ערעור לבית המשפט המחוזי ורשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.

ב. רע"פ 2423/18 **אוריאל עוזרי נ' מדינת ישראל** (20.6.18) - הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בכך שאיים על שוטרים שרדפו אחריו ונגזרו עליו מאסר על תנאי וקנס בסך 750 ₪. ערעור לבית המשפט המחוזי ורשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.

ג. רע"פ 4902/14 **צבאן נ' מדינת ישראל** (16.7.14) - נדחתה בקשת רשות ערעור של מי שהורשע בעבירות של איומים והעלבת עובדי ציבור כלפי סוהרים. בית המשפט העליון אישר את גזר הדין, שבו הופעל מאסר על תנאי בן 6 חודשים וכן הוטלו 5 חודשי מאסר בחופף ובמצטבר, כך שבסך הכול הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל.

ד. ת"פ (שלום רמ') 7705-03-18 **מדינת ישראל נ' אמסעאד** (25.02.20) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן ובתיק נוסף בעבירות איומים. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי איים הנאשם על מנהל בחברה שבה עבד לאחר שהובא עובד נוסף לצורך תחזוקת רכבים,

וזאת בשלושה אירועים שונים. על פי כתב האישום בתיק המצורף איים הנאשם במשרדי הרווחה על עובדת סוציאלית עת דרש ממנה לטפל בעניינו בזמן שטיפלה באחר. בית המשפט קבע כי מדובר בשני אירועים נפרדים וקבע שמתחם העונש ההולם בתיק העיקרי נע בין מאסר מותנה לבין 3 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות, והמתחם בתיק הנוסף נע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם מאסר בן 45 יום אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, 4 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

ה. ע"פ (מחוזי מר') 35610-09-20 **אבו גאנם נ' מדינת ישראל** (29.11.20) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של איומים. על רקע סירובה של מנהלת אגף החינוך בעירייה לבקשתו בנושא בתו הלך הנאשם אחר ראש עיריית רמלה ואיים עליו. ארבעה ימים עובר לאירוע דלעיל איים הנאשם על מנהלת מחלקת בתי ספר בעיריית רמלה, אשר הודיעה לו כי הבקשה בעניין בתו נדחתה. בית משפט השלום קבע שמתחם העונש ההולם נע בין כמה חודשי מאסר בפועל שאפשר לרצותם בדרך של עבודות שירות ובין שנת מאסר בפועל וגזר עליו 7 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, 4 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים. הערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

ו. ת"פ (שלום ב"ש) 48710-07-21 **מדינת ישראל נ' דהיני** (3.10.21) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת איומים על עובדת סוציאלית כאשר זו סירבה למסור פרטים על אודות מקום המקלט של אחותו. בית המשפט קבע מתחם עונשי הולם שנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

ז. ת"פ (שלום ראשל"צ) 65668-05-19 **מדינת ישראל נ' בן נון** (06.06.2021) - הנאשם הורשע באיומים ובהעלבת עובד ציבור - עבירות כלפי פקחיות עירייה - ונגזרו עליו עונשים של חודש מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי לכל מתלוננת וקנס.

ח. ת"פ (שלום חי') 71060-05-19 **מדינת ישראל נ' עמאשה** (30.05.2022) - הנאשם הורשע בעבירות של איומים והפרעה לעובד ציבור, שעניינם בכך שאיים על פקח רשות הטבע והגנים, חטף מצלמה מידיה והטיח אותה ברצפה. בית המשפט גזר על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

27. בהינתן כל המפורט לעיל - אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין שישה חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

28. במקרה דנן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם לחומרה או לקולה.

29. כפי שציינתי לעיל, הנאשם אמנם כפר במיוחס לו בכתב האישום וניהל הוכחות, אולם סבורתני כי בענייניו של הנאשם אין לראות בכך אי נטילת אחריות. התרשמתי כי לא מדובר בפגם בלקיחת האחריות אלא בהעדר הבנה של המטריה המשפטית. בנוסף, מתסקיר שירות המבחן אף עולה כי הנאשם בחן את התנהגותו, הביע חרטה על מעשיו והתנצל מספר פעמים בפני המתלוננת, עמה נמצא בקשר חיובי.

30. עוד נתתי דעתי להעדר עברו הפלילי של הנאשם ולהמלצת שירות המבחן. עולה מהתסקיר כי לנאשם אין מאפיינים אלימים ולו מערכת ערכים תקינה ושומרת חוק ביסודה. שירות המבחן אף התרשם כי הנאשם חש בושה ומצר על התנהלותו מול המתלוננת.

31. כמו כן נתתי דעתי לחלוף הזמן. מדובר באירוע נקודתי ויחיד בחייו של הנאשם אשר ארע לפני שלוש שנים ולא חזר על עצמו, וכן שקלתי את הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו.

סוף דבר

32. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל, מצאתי לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם, ואני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם בתוך תקופה של שלוש שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת איומים.

ב. התחייבות כספית בסך ₪2,000 שלא לעבור את העבירה שבה הורשע, וזאת לתקופה של שנתיים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ז כסלו תשפ"ד, 10 דצמבר 2023, במעמד הצדדים.